

Tiếp theo Thuyết Đường
Phần trước của Tiết Nhân Quý Chinh Đông,
Tiết Đình San chinh Tây

Hồi thứ nhất

Tần nguyên soái đem binh định Bắc

Đường Trinh Quán ngự giá thân chinh

Truyện này nối theo truyện Thuyết Đường. Thưở bấy giờ vua Đường Thái Tôn đặt an ngôi báu, hiệu là Trinh Quán năm thứ ba, thiên hạ đều thái hòa về một mối, mưa thuận gió hòa, muôn dân lạc nghiệp.

Ngày kia Đường Thái Tôn lâm triều, bá quan đồng châu chực, xảy thấy Huỳnh môn quan vào quỳ trước điện tâu:

– Muôn tâu bệ hạ! Nay có sứ Bắc phiên qua, xin vào yết kiến, hiện đang đứng hầu tại ngo môn, xin thánh hoàng chỉ phán.

Vua Thái Tôn nghe tâu liền phán rằng:

– Nay Bắc Phiên đã sai sứ đến, vậy hãy cho hấn vào.

Huỳnh môn quan vâng chỉ, lui ra dạy sứ Bắc vào triều. Khi Bắc Phiên sứ thần vào đến nơi; vua Thái Tôn xem thấy người ấy, đầu đội mũ ô sa, mình mặc áo đỏ, mặt chăm vằm vác hắt, râu đen dài lẳng quăng, tay cầm lá sớ quỳ xuống tâu rằng:

– Tôi là Bắc Phiên sứ thần họ Châu tên Cang đến châu Nam trảo thánh chúa, xin chúc cho bệ hạ sống lâu muôn tuổi. Nguyên tôi vâng lệnh chúa tôi là Xích Bích Bửu Khương Vương La Sào Hớn, và nguyên soái Tô Xa Luân, đệ tở biểu chương này kính dâng cho bệ hạ.

Châu Cang nói dứt lời hai tay nâng sớ dâng lên, thị thần tiếp lấy trải lên long án. Vua Thái Tôn xem suốt, thấy đề mười hai câu thơ như vậy:

Bắc Phiên Xích Bích Bửu Khương Vương

Đại tướng tiên phuông thủy đảm đương

Lập để tam niên dân tận oán
Cố ngã hưng binh phạt nể bang
Đường soán Tùy trào cai nhất tội
Khí phụ chuyên quyền đảo xứ vương
Sát huynh diệt đệ chơn hứa ác
Tự trưởng oai quan yểm chúng bang
Sanh cầu Kính Đức lai dưỡng mã
Huột tróc Tần Quỳnh hiệp tướng đao
Nhược yếu ngã bang binh bất chí
Chỉ tương tuế tuế quá lai triều.

Vua Thái Tôn xem dứt hơi giận tràn hông, đại nộ vỗ long án quát rằng:

– Quân Bắc Phiên quá ư vô lễ, dám khinh khi quả nhân thái thậm! Võ đạo quân! Mau kéo sứ thần ra ngọc môn chém đầu răn chúng.

Võ đạo quân nghe lệnh dạ lên một tiếng, áp đến quyết ra tay. Châu Cang bấy giờ kinh hồn mất vía, vác mặt ngó láo liên và lao hoảng lên rằng:

– Xin bệ hạ rộng dung cho ngu thần còn chút mạng, quả sớ này của Xích Bích Bửu Khương Vương chớ chẳng phải của tôi; mong bệ hạ mở lượng hải hà tha cho, tôi đội ơn vạn bội!

Lúc ấy cả thầy bá quan văn võ đều không hiểu việc chi; Từ Mậu Công mới bước ra quỳ xuống tâu rằng:

– Muôn tâu bệ hạ, chẳng hay Xích Bích Bửu Khương Vương dưng sớ nói chuyện chi mà khiến bệ hạ phải giận dữ như vậy?

Vua Thái Tôn bèn cầm là sớ đưa cho Từ Mậu Công xem và phán rằng:

– Quân sư hãy xem qua những lời này thời rõ.

Từ Mậu Công tiếp lãnh, xem xong rồi tâu rằng:

– Cứ theo lời lẽ trong tờ này, thì Xích Bích Bửu Khương Vương sai người qua hạ chiến thư chứ không phải là sớ, nếu nay bệ hạ dạy chém sứ, thì chúng nó sẽ khinh mình nhất sớ, chỉ bằng tha nó về báo tin cho mau là hay hơn.

Vua Thái Tôn nghe qua gật đầu khen phải, rồi phán dạy võ đạo quân cắt hai lỗ tai của Châu Cang mà đuổi về.

Võ đạo quân đắc lệnh rút gươm bước đến thêu hai tai của Châu Cang trụ lủi, máu chảy ròng ròng. Châu Cang đau quá la khóc vang rần!

Vua Thái Tôn chỉ mặt Châu Cang nạt lớn:

– Mi hãy về nói với Xích Bích Bửu Khương Vương, bảo hắn rửa cổ cho sạch mà đợi hạn một trăm ngày, sẽ có ta kéo đại binh đến thôn thủ cấp.

Châu Cang cúi đầu lạy tạ, rồi lui ra ngọ môn, lên ngựa tốt về bắc Phiên một nước.

Khi Châu Cang lui ra rồi, vua Thái Tôn mới phán hỏi Từ Mậu Công rằng:

– Trẫm không đánh Bắc Phiên mà nay nó hạ chiến thư khiêu khích, chuyện như vậy chẳng hay quân sự tính lẽ nào?

Từ Mậu Công tâu:

– Xưa nay hễ nước lớn thì phạt nước nhỏ, chứ chưa thấy nước nhỏ mà khiêu khích nước lớn bao giờ, ngày nay nó đã đến, thì chắc là sanh việc chẳng lành, vậy bệ hạ kíp mau phát binh qua mà tảo trừ cho dứt đường hậu hoạn mới xong.

Vua Thái Tôn nghe qua mười phần đẹp ý, bèn triệu Tàn Thúc Bảo đến phán rằng:

– Tàn vương huynh, ngày mai này phải lo thao luyện nhân mã, nội trong nửa tháng cho hoàn thành, đặng hưng binh mà đi tảo Bắc.

Tàn Thúc Bảo lãnh chỉ lui về, Từ Mậu Công mới tâu nữa rằng:

– Tướng Bắc Phiên hiện thời nhiều kẻ anh hùng, thường nhon khó địch, vậy đi chuyến này cần phải có bệ hạ ngự giá thân chinh mới tiện cho.

Vua Thái Tôn nói:

– Khi trước phụ vương còn trị vì, trẫm thường hay đi chinh phạt, nay Bắc Phiên khích trẫm, vậy trẫm cũng nên thân chinh, một là cho chúng nó biết oai, hai nữa cho tướng sĩ hết dạ hết lòng.

Vua Thái Tôn phán dứt lời, bèn cất quan sai đi vận lương các sở, chở về triều cho kịp trong hạn kỳ nửa tháng. Rồi kế đó bãi triều, chúa lui về dinh, tôi lui về phủ.

Còn Tàn Thúc Bảo khi lãnh chỉ rồi, sang ngày liền đến giáo trường lo thao luyện quân sĩ, không mấy ngày binh tướng tập dợt đã lâu thông, bèn vào chầu tâu cùng thiên tử. Vua Thái Tôn mới phán hỏi Từ Mậu Công rằng:

– Từ quân sư, định xem ngày nào khởi binh đây?

Từ Mậu Công tâu:

– Tôi chọn đặng ngày mai này, nếu khởi binh đi thì tốt lắm!

Vua Thái Tôn liền y lời, bèn truyền dạy cho chư tướng lớn nhỏ lo về dinh điểm soạn, đặng sang ngày xuất binh.

Ngày thứ, bá quan vào triều chầu trực. Vua Thái Tôn phong cho Tàn Thúc Bảo làm Tảo Bắc Đại Nguyên Soái và ban cho ba chung ngự tửu. Tàn Thúc Bảo uống rồi, đoạn lạy tạ lui ra, thẳng đến giáo trường.

Khi gần đến nơi, chúng tướng lớn nhỏ đều mang khôi mặc giáp, xách thương vác búa, cầm kích đề đao, hăm hở ra khỏi giáo trường nghênh tiếp nguyên soái vào, rồi phân đứng ra hai hàng tả hữu hầu hạ.

Tàn Thúc Bảo ngồi trên trướng cao điểm tướng phân binh. Phong Trình Giảo Kim làm tiên phuông, cấp cho một muôn binh mã và dặn rằng:

– Hễ gặp sông bắc cầu, gặp núi mở đường, gặp rừng dọn nẻo. Còn khi đến biên giới Bắc Phiên, thì phải đóng trại chờ đại binh bốn soái đến sẽ giao phong, nếu tướng nào vi lệnh sẽ theo quân pháp.

Giảo Kim lãnh mạng, xách búa đồng, nhảy lên ngựa dẫn binh rầm rộ kéo đi. Giảo Kim bấy giờ tuổi đã quá lục tuần, tóc râu rậm rậm bạc phều, mà sức lực tráng kiện như trẻ thanh niên, ngồi trên lưng ngựa hơi búa xem đường thể một vị thiên thần, giọng nạt vang rền, hùng hổ oai võ lắm.

Còn việc nước thì vua Thái Tôn giao lại cho Điện hạ Lý Trị cùng thừa tướng Ngụy Trưng chưởng quản; rồi cùng quân sư Từ Mậu Công đồng ra khỏi ngọ môn.

Tần Thúc Bảo đón rước vào giáo trường dọn bày đồ tế cờ; vua Thái Tôn tự thân rót rượu cúng lễ. Cúng xong, chúa tôi cùng nhau ăn uống.

Khi đúng giờ, Tần Thúc Bảo truyền nổi ba phát súng, rồi độ mười muôn binh rầm rộ ra khỏi Trường An, nhắm bắc Phiên Bạch Lang Quan tấn phát.

Nói qua bên Bắc Phiên, ải địa đầu là Bạch Lang Quan, ải giáp giới cùng ải Nhạn Môn bên Đường trào.

Tướng trấn thủ ải ấy họ Lưu tên Phương hiệu là Quốc Trinh, mình cao một trượng, lưng lớn mười vây, miệng rộng răng hô, mặt sần đen hắc, cặp mắt lộ chào chào, hai tai giáo dày mo; thiện nghệ cây xà mâu dài mười tám thước, mỗi khi thượng mã chiến chinh, xem dường như ông Trương Phi tái thế.

Ngày kia Lưu Quốc Trinh đang ngồi trong ải bàn luận việc quân gia, bỗng thấy binh thám tử chạy về báo rằng:

– Thừa Binh chương lão gia! Chúng tôi thám thính, thấy vua Đường ngự giá thân chinh sang phạt nước mình, đem theo nhiều tướng anh hùng, binh mã gần hai mươi vạn, phong Tần Thúc Bảo làm nguyên soái, Giảo Kim đi tiên phuông hiện đã ra gần tới Nhạn Môn quan, nên chúng tôi phải lật đật chạy về phi báo.

Lưu Quốc Trinh nghe qua mấy lời vuốt râu coi mời tự đắc, ngoảnh mắt hỏi thám tử rằng:

– Ngươi thám thật có vua Đường đi nữa sao?

Thám tử thưa:

– Bẩm lão gia! Chúng tôi dò xem thật chắc, nào dám nói sai.

Lưu Quốc Trinh cười ngất mà rằng:

– Chúng nó kéo cả hai chục muôn binh, đăng hộ tống vua Đường nạp mạng đó.

Chư tướng thấy thế ngạc nhiên hỏi:

– Chẳng hay lão gia mừng chuyện chi vậy? Binh nó đông binh mình ít, mà lão gia dám kể chắc toàn thắng hay sao?

Lưu Quốc Trinh nói:

– Bởi chúng tướng chưa rõ! Vì chúa ta thấy bờ cõi Đại Đường rực rỡ như hoa, đẹp xinh tợ gấm, nên trước kia mới sai Châu Cang đem chiến thư qua nói khích. Theo thế nếu nó không sang qua thì mình cũng chẳng biết làm sao, vì nếu mình cử binh đến đó thì mình phải thất. Nay may, trời xui khiến, lừa hết chúa tôi nó một lượt vào lưới rập đây mà nạp mạng hết cho Lang Vương ta, ta chẳng vui mừng làm sao cho được.

Chúng tướng nói:

– Tuy là tôi chúa chúng nó sang qua đây hết, nhưng lão gia chưa đánh trận nào, thì biết thắng bại làm sao mà sớm mừng cho được?

Lưu Quốc Trinh nói:

– Bởi các tướng chưa rõ nên mới tìm chuyện hỏi hoài! Vì bên Đường bấy lâu chỉ có cậy nhờ một mình Tần Thúc Bảo với Uất Trì Cung là tướng giỏi, còn bao nhiêu toàn là lũ cáo bầy chồn; nhưng chúng nó làm tướng Lang Chúa ta không có tướng tài nên đem binh qua ăn hiếp đó, chớ chúng nó chẳng dè Lang Chúa hiện thời có biết bao là trang anh dũng thì sợ chi hai cái tên Tần Thúc Bảo với Uất Trì Cung. Để ta chờ chúng nó lui đến đây mà thộp bắt hết cho rồi!

Chúng tướng nghe qua, thấy đều vui mừng hơn hở.